

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gwaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia XXX. Et iterum cœpit docere iuxta mare, & congregata est ad eum turba multa, ita ut nauim ingressus sederet in mari, & tota turba iuxta mare in terra erat, & docebat eos per parabolas multa, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

Admonemur praterea hoc loco, quanti à nobis fieri debeant, qui Dei verbum audiunt, & illius beatum p[ro]phetam audire debent p[ro]p[ter] Christum quotidie res uerbi, &c. Math. 23.

Quantum fieri debeat p[ro]p[ter] Christum quotidie res uerbi, &c. Math. 23.

C A P V T I I I I .

ET iterum cepit docere iuxta mare, & congregata est ad eum turba multa, ita ut nauim ingressus sederet in mari, & tota turba iuxta mare in terra erat, & docebat eos per parabolas multa, & dicebat illis, in doctrina sua: Audite. Ecce, exibat seminador ad seminandum, & accidit inter seminandum, aliud quidem cecidit secus uiam, uenerunt t[er]ra uolucres caeli, & comederunt illud. Aliud uero cecidit super petrosa, ubi non habuit terram multam, & statim exortum est, quod non haberet altitudinem terra: sole autem exorto, aestu affectum est, & eod quod non haberet radicem, exaruit. Et aliud cecidit in spinas, & succreuerunt spinas, ac suffocauerunt illud, & fructum non dedit. Et aliud cecidit in terram bonam, & dabat fructum emergentem & crescentem: & ferebat unum triginta, & unum sexaginta, & unum centum. Ac dicebat illis: Qui habet aures ad audiendum, audiat.

Magna est uerbi Euangelici dignitas, & eiusdem admirabilis effectus, quod homines miserios, peccato & damnationi obnoxios in Christi fratres & sorores regenerat, adeoq[ue] Dei filios & heredes facit. At ne quis ista nude & externa uerbi praedicationi tribueret, & sufficere putaret, si auribus corporis dumtaxat illud percipiat: non absque grauitate causa Dominus noster Iesus Christus hoc Capite omnem uerbi sui naturam & quacumq[ue] ad illius operationem suae effectum pertinenti, aliquot parabolas exponit. Quarum omnium usus est, ut de illo recte iudicare discamus, & idem uere amplexi uitam aeternam consequamur.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Argumentum uisus praesentis loci.

Christi studium in prouehenda nostra salute. Ioan. 2.

E contra Christi Iesu studium & industriam obseruabimus. Non latebat huiusmodi istorum leuitas. Nec enim opus habuit, ut quisquam restaretur de homine, sed ipse quid in homine esset sciret, cuius rei exempla multa habemus. Non tamen indignos licet, abs se rejicit, sed amice docet, & quidem a paruo suo incomodo. Verisimile ergo dicit, se neminem ad se venientem foras eijcere, Ioan. 6. Aliquis mus hanc illius bonitatem, & ex ea consolationis argumenta petamus in tentationibus. Eandem vero ipsi quoque imitemur, si quem nostro vel auxilio vel consilio opus habere ceruimus.

Typus nauiculae Christi.

Porro non temere factum putabimus, quod de Dei verbo dicitur, nauim a litore subleuam & in mari fluctuantem sibi cathedram suae suggestum deligit. Ita enim adumbratur, quae nam in hoc mundo ecclesiae ipsius conditio, quae ex Dei verbo enata, eodem illustratur, & regitur. Et mundus hic maris instar, quod (ut propheta ait) quiescere nequit, sed tam naturali motu quam ventorum procellis semper ferè aestuat, & indomitum furens sordes suas eijcit. Furit enim mundus hic uersata malitia, & simul aliunde immixtis & exortis occasionibus magis turbatur, sed latentem in se impietatis & tyrannidis fedicitatem ipse prodit. At sicut mare nauibus tamen patet, quae siderum cursu diriguntur, & haec secuta pericula euadunt: Ita ut mundus hic turbetur, in illo tamen locum inuenit Christi nauicula, Ecclesia nimirum, quae Dei verbo gubernata, & ab ipso Deo & celestis auxilio pendens, inter medius fluctus incolumis seruat. Typus eius rei in arca Noe praefigitur, quae docetur saluam fore ecclesiam, licet totus hic mundus iusto Dei iudicio intereat. Quod exemplum referri debent, quibus ab ipsa mundi origine Deus docuit, nunquam locum in hoc mundo desore, nisi Christi suam cathedram collocet, ne Euangelij doctrina tota intercidat. Haec ut consolationi feruere aduersus infanos tyrannorum conatus: Ita simul admonent, ne in mundo pacem huius mundi petamus, sed meminerimus, nos in mari nauigare, & proinde pacem in Christo quaeramus, quae omnium huius mundi intellectum exuperat, nec ullis tribulationibus eueritur. Vide Ioan. 14. & 16. Phil. Rom. 5. &c.

Qua ratione docendi Christi usus sit. Matth. 13.

Ceterum tempus est, ut qua ratione docendi Christus usus sit, videamus. Docet enim Christus per parabolas multa. Mattheus certè septem ex ordine recenset, Marcus autem quatuor contentus, alias breuitatis studio omittit. Commune hoc omnibus est, quod ad Euangelij negotium referuntur, & huic illustrando seruiunt. Prima est de seminatore & semine, à qua initium facere uoluit, ut offendiculo mederetur, quod inter rudes & simplices oritur, si quando Euangelium non magno cum fructu praedicari, & huius auditores vitam nimis dissolutam & parum religiosam, non uident. Docet enim Euangelium per se semen bonum esse, at tamen non apud omnes fructificare, non quidem suo, sed auditorum uitio, qui ad illius praedicationem animos non rectè dispositos afferunt. At quia parabolam ipse postea exponet, superuacaneum foret, illam in praesenti tractare. Inter duo excutienda ueniunt, quae ad praesentis loci considerationem pertinent.

Christus de uerbo Dei potius quam externo cultu disserit.

Primum, quod in tanto populi concursu, in quo de ijs haud dubie dicere studuit, quae salutarissima potissimum seruebant, de uerbo Dei potius disseruit, quam externo cultu, qui illo tempore apud gentes in pretio erat, & quem scriba cum sacerdotibus cum primis saluum & incolumem uolebat, sed de facile colligi potest, Dei uerbum externo cultu praestantius esse, & illius studium plus ad saluum momenti habere, quam si circa externos ritus absque fide & uerbi obedientia occupemur. Etenim uerborum exercitacione constant, quam nihil prodesse Paulus testatur. At Dei uerbum saluum uerum monstrat, & Euangelium ipsam salutem nobis offert, adeoque potentia Dei est, ad salutem omnium uidentium. Vnde Cornelio Centurioni de Petro Apostolo dicitur: Ille tibi loquetur uerba, per quae saluus eris tu & uersa domus tua. Deinde externus cultus, nisi in Dei uerbum respiciat, hominem quod minus caelestia suspiciat, impedit: At Euangelij doctrina totos nos sub fidei obedientiam redimat, sine qua Deo placere nemo potest, cum peccatum sit, quicquid sine fide fit. Quae caelestis, quod propheta aduersus superstitiosos templi & sacrificiorum sectatores tanto zelo inuehatur, & omnem illorum religionem, quasi inutilem rejiciunt. Et Christus eum duntaxat cultum Deo probari dicit, qui spiritu & ueritate constat, & Mariam pedibus suis assidentem, & uerbum suum audientem, Martae praefert, quae ut externis officijs ipsi inserviret, circa multa occupabatur. Nec obscurè Paulus Euangelij praedicationem sacramentis praestare docet, quando se non ad baptizandum, sed ad Euangelizandum missum esse scribit. Turpis ergo & perniciosus nostri saeculi error est, quo ferè non

- 1. Timoth. 4.
- Rom. 1.
- Act. 11.
- 2. Cor. 10.
- Hebr. 11.
- Rom. 14.
- Ioan. 4.
- Luc. 10.
- 1. Corinth. 1.

placuit que ad verbi Dei studium spectant, ea autem in pretio habentur, quae cum verbi doctrina
placuit, & hominum mentes à fide & saluari celestium rerum consideratione auocare solent.

Christus docet
per parabolas.

Alterum, quod rem praestantissimam similitudine siue parabola, & ea quidem è vulgo petita ac
vulgatissima nota, comprehendit. Et hoc frequens admodum in scripturis, maxime apud prophetas, qui
rei maximi momenti, & quae captum nostrum superant, hoc docendi genere proponere & illustrare
conueniunt. Et hoc Christus quoque imitatur, qui nobis à Deo patre doctor datus est. Obseruanda autem

1. Cor. 2.

hoc Dei bonitas, qui ita se captui nostro accommodat, qui natura obscurior est, quam ut ea per
se capere possit. Et elucet hic simul hominum ingratitude & improbitas, qui nihilomi-
no Dei verbum fastidiunt, & salutis rationem, quae hoc traditur, incertam & obscuriorem esse con-
siderant, quam ut à quoquam intelligi queat. At quomodo vel incertum vel obscurum esse dicitur,

Aduersus imā-
ginum patro-
nos.

quod similibus & exemplis vulgaribus & vulgo notis adumbrari, & (ut ita dicam) ad oculum de-
monstrari potest. Fatemur quidem multa hodie in fidei & salutis negotio perplexissima esse: sed id
nimium culpa & vicio sit, qui rem simplicissimam superuacaneis questionibus & spinosis disputa-
tionibus involunt. Similiter hic illorum quoque stultitia arguitur, qui idola & imagines hoc nomine

defendant, quod rudioribus ad institutionem & memoriam seruiant. Atqui non negamus, nobis
propter ingenij nostri ariditatem externis signis opus esse, quibus ad celestium mysteriorum con-
siderationem excitemur. Simul verò hic Dei fidem & bonitatem agnoscimus, qui nobis hac in re opti-
mè consulit. Quid enim obscuro in tota rerum natura dabit, quod non spiritus sanctus per parabola

Ioan. 1. 4. 6. 7.
8. 10. 14. & c.
Math. 13.

las suas consecrari, ut nostrae institutioni seruiat, & nos tum pariter per Christum salutis, tum officij
admoneat. Siue enim agriculturam videas, siue rem militarem, siue rem domesticam, siue piscationem,
siue mercaturam, siue coniugium aut nuptias, mox parabole occurrunt, quibus inde desumptis
scripturae salutis nostrae mysteria illustrant. Ita si lucem, viam, ostium, panem, fontem, vicem, agnum,

videm aut petram videas, mox de Christo cogitandi occasio sese offert, qui se lucem mundi, viam
ad patrem, ostium ecclesiae, panem vitae, fontem aquae viuentis, agnum et petram esse proficitur. Hac
cum passim in sensus nostros incurrant, quid opus fuerit, his neglectis, simulachra lignea aut lapidea
figere, quae cum veteris tum noui Testamenti auctoritate damnantur? Sed alibi fortassis commo-
tur de his dicendi occasio dabitur. Nostrum fuerit, Dei bonitatem agnoscere, Christum amplecti,
& ab illius doctrina pendere, & fructus proferre dignos, ut cum eodem nobis in caelis regnare detur;
cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

H O M I L I A X X X I .

Cum uerò esset solus, interrogauerunt eum qui circa illū erant cum
duodecim, de parabola, & dicebat illis: Vobis datum est nosse mysterium
regni Dei. Illis autem qui foris sunt, per parabolas omnia fiūt, ut uiden-
tes uideant, & non cernant: & audientes audiant, & non intelligant: ne
quando conuertantur, & remittantur eis peccata.

Domini & saluator noster Iesus Christus in frequenti populi cœtu parabolam de semine & se
Argumentum
minatore proposuit, quae omnia ferè comprehendit, quae ad verbi Dei considerationē faciunt, & usus presen-
tialis loct.
tis loci.
se conueniat auditores, qui illud sibi salutare esse cupiunt. At quia parabolam hanc pauci intel-
lerunt, illam ipse postea explicat. Vbi non temerè aliquis miretur, quod ita loqui voluerit Christus,
ut non ab omnibus intelligi poterit. Ceterum causam omnem ipse in presenti discipulis exponit: qui
locus docet, hominum improbitate fieri, quod verbum Dei aliquando obscurius proponitur: eandem
vero stultitiam & pijs nequaquam fraudi esse, qui non fucato Veritatis cognoscendae studio tenentur,
quorum exemplum in discipulis habemus.

Et enim cum parabolam non intellexissent, occasionem captant, quae illius sensum addiscere pos-
sint. Cumq; dimissis turbis solus cum illis esset Christus, vnà cum alijs quibusdam familiaribus ipsius
illum accedant, & parabolam sibi exponi cupiunt, simulq; rogant, quare parabolis inter docendum
Discipuli Chrē-
stum de parabo-
la interrogant.
Matth. 13.